

ROBERT A. HEINLEIN

HVIEZDNA PECHOTA

PREKLAD PATRICK FRANK

m a m
m a s

ROBERT A. HEINLEIN

Hviezdna pechota

Z angličtiny preložil
Patrick Frank

m a m
m a s

Robert A. Heinlein

Hviezdna pechota

Prvé vydanie

Sloha z básne *Pohan* Rudyarda Kiplinga na začiatku 8. kapitoly je použitá s povolením dedičov p. Kiplinga; citáty z textu balady *Rodger Young* sú použité s povolením jej autora Franka Loessera.

Copyright © 1959 Robert A. Heinlein

First published in the USA in 1959 by GP Putman's Sons, New York
First published in Great Britain by New English Library, a division of Hodder & Stoughton, in 1960. This edition published by Hodder & Stoughton, An Hachette UK Company

First published in abridged form as a serial novel in *The Magazine of Fantasy & Science Fiction* in 1959

The right of Robert A. Heinlein to be identified as the Author of the Work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

Slovak edition © Vydavateľstvo MAMAŠ 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-8268-069-3

*„Seržovi“ Arthurovi Georgeovi Smithovi –
vojakovi, občanovi, vedcovi
– a všetkým seržantom na svete,
vďaka ktorým sa z chlapcov stávajú chlapi.*

R. A. H.

*„Sloboda nikdy nie je neodcudziteľná –
musí sa pravidelne zalievať krvou vlastencov,
inak neodvratne zmizne.*

*Zo všetkých tzv. prirodzených ľudských práv,
ktoré si ľudia kedy vymysleli,
je u nej najmenšia pravdepodobnosť,
že bude lacná, a už vôbec nie zadarmo.“*

No tak, vy opičiaci! Chcete žiť večne?

– Neznámy veliteľ čaty, 1918

Pred výsadbkom mám vždy triašku. Samozrejme, dostal som všetky injekcie a prešiel hypnotickou prípravou, takže sa podľa všetkej logiky jednoducho nemôžem báť. Lodný psychiater mi skontroloval mozgové vlny a kládol najrôznejšie hlúpe otázky, kým som spal. Podľa neho to nie je strach ani nič dôležité – len triaška, akú má rozpálený dostihový kôň pred štartom pretekov.

Neviem to posúdiť – nikdy som nebol dostihovým koňom. Faktom však je, že som zakaždým na smrť vystrašený.

Tridsať minút pred zoskokom sme sa zhromaždili vo výsadbkovej kajute *Rodgera Younga* a veliteľ čaty nás prekontroloval. Nerobil to náš starý veliteľ, lebo poručík Rasczak to na poslednej akcii „kúpil,“ ako sa u nás hovorí smrteľným zraneniam v boji. Kariérny seržant Jelal bol jeho priamy nadriadený. Hovorili sme mu Jelly, mal zmiešaný fínsko-turecký pôvod a pochádzal z Iskandera pri Proxime. Mal nízku postavu, tmavšiu pleť a vyzeral ako úradníček, no ja som ho na vlastné oči videl pacifikovať dvoch takých statných

chlapov, že sa musel postaviť na špičky, aby ich mohol chytiť za hlavy. Tresol ich o seba ako dva kokosové orechy a o krok odstúpil, kým padali k zemi.

Mimo služby nebol vôbec zlý – na seržanta. Dokonca ste mu mohli priamo do očí hovoriť Jelly. Samozrejme, nie bažanti, ale každý, kto má za sebou aspoň jeden bojový zoskok.

Teraz bol však práveže v službe. Výstroj a výzbroj sme si kontrolovali sami (logicky: závisí od nich náš život, nie?), pri nástupe ich preveril poverený veliteľ čaty a teraz ešte Jelly, s prísnyim výrazom a očami, ktorým nič neunikne. Pri chlapovi predou mnou zastal a stisol mu na opasku tlačidlo, ktorým sa zobrazujú telesné funkcie. „Vystúpiť z tvaru!“

„Ale, pán seržant, veď je to len prechladnutie! Doktor vravel...“

Jelly ho to nenechal dopovedať. „Nijaké ale!“ zručol. „Doktor s vami neskáče – rovnako ako nik s takto zvýšenou teplotou! Myslíte si, že mám čas na debaty tesne pred zoskokom? VYSTÚPIŤ Z TVARU!“

Jenkins nás teda opustil so zmesou zlosti a smútku. Ani mne z toho nebolo do spevu. Bol som poverený zástupca veliteľa družstva – druhého, len na tento zoskok – a teraz mi v ňom ostala diera, ktorú nemám kým vyplniť. To vôbec nie je dobré – znamená to, že sa môžete dostať do problémov, z ktorých vám nemá kto pomôcť.

Nikoho ďalšieho Jelly takto nepreveroal. Postavil sa pred jednotku, premeral si nás a smutne pokrútil hlavou. „Vy ste ale banda opičiakov!“ vrčal. „Keby ste to dnes schytali úplne všetci, velenie by možno začalo odznova s materiálom, z ktorého sa dá vybudovať jednotka podľa poručíkových predstáv. Ale asi nie – keď sa pozriem na kvalitu dnešných regrútov...“ Prudko sa vzpriamril a zakričal: „Nezabudnite, že každý z vás opičiakov aj so zbraňami, pancierovým skafandrom, prístrojovým vybavením a výcvikom – skrátka všetkým vrátane toho, ako sa prejedáte – stojí našu spoločnosť dobrého pol

milióna. Pridajte k tomu tridsať centov za svoju osobu ako takú a máte celkom slušnú sumičku.“ Zagánil na nás. „Takže, to všetko prineste naspäť! Vás osobne by sme oželeli, nie však ten fajnový skafander, čo máte na sebe. V tejto jednotke nechcem vidieť žiadnych hrdinov. To by poručík nedopustil. Máte prácu, tak skočíte dolu, urobíte ju, necháte si uši nastrožené na ukončenie akcie a dostavíte sa na miesto odletu včas a presne. Rozumieme si?“

Opäť na nás zagánil. „Plán akcie máte všetci poznať, ale keďže niektorí z vás nemajú dosť mozgu na to, aby sa dali hypnotizovať, stručne vám ho zopakujem: Zoskočíte v dvoch bojových líniiach s dvojkilometrovými rozostupmi. Okamžite po dopade zameriате svoju polohu voči mne aj spolubojovníkom po oboch stranách a nezabudnete sa pritom kryť. Už len týmto ste sa pripravili o desať sekúnd, takže začnete ničť všetko vo svojom dosahu, kým nepristanú obe krídla.“ (To hovoril o mne. Ako zástupca veliteľa sekcie som mal na starosti ľavé krídlo. Mňa už zľava nekryl vôbec nik. Začínal som sa triasť.)

„Len čo dosadnú, vyrovnáte rady a rozostupy! Prestanete so všetkým ostatným, kým to nezvládnete! Dvanásť sekúnd. Potom vyrazíte vpred – prískokmi, vždy páрни a nepární, zástupcovia veliteľa sekcie budú kontrolovať poradie a riadiť obkľúčovanie.“ Pozrel sa na mňa. „Ak to zvládnete správne – o čom pochybujem –, krídla sa dostanú do kontaktu v čase povelu na odchod... a môžete ísť domov. Nejaké otázky?“

Ako vždy, ani teraz žiadne neboli. Jelly pokračoval: „Ešte jedno varovanie – toto je prepád, nie plnohodnotná bojová operácia. Ide v ňom o demonštráciu ničivej sily. Naším cieľom je jasne nepriateľom ukázať, že sme im mohli zničiť celé mesto, ale neurobili sme to. Musia pochopiť, že nie sú v bezpečí, ani keď sa zdržíme plošného bombardovania. Nebudete brať zajatcov. Zabijete len vtedy, keď to bude skutočne nevyhnutné, ale celá oblasť musí byť zničená! Nechcem vidieť, že

sa nejaký flákač vráti s neminutými bombami, jasné?“ Letmo si skontroloval čas. „Raszakovi rabiáti si musia chrániť svoju povesť! Kým to poručík nekúpil, nechal mi pre vás odkaz: Bude vás neustále sledovať a očakáva, že vaše mená zažiaria!“

Obzrel sa po seržantovi Migliacciovi, veliteľovi prvej sekcie a zároveň nášmu kaplánovi. „Päť minút, *padre*,“ oznámil. Niektorí z chlapov vystúpili z formácie a kľakli si pred ním. Nie všetci boli nevyhnutne rovnakého vierovyznania ako on – bol tu pre moslimov, kresťanov, gnostikov, židov a pre každého, kto potrebuje duchovné posilnenie pred zoskokom. Počul som, že kedysi mali vojenské jednotky kaplánov, ktorí nebojujú spolu s ostatnými, ale nikdy som nepochopil, ako by to mohlo fungovať. Ako môže kaplán požehnať niečo, čo sám nie je ochotný urobiť? Tak či onak, v mobilnej pechote ide do boja každý – kaplán rovnako ako kuchár či pisár. Keď nás preženú komorami, na palube neostane jediný Rabiát – okrem Jenkinsa, samozrejme, a ten za to nemôže.

Ja som za ním nešiel. Vždy som sa bál, že si niekto všimne, ako sa trasiem, a okrem toho, *padre* mi rovnako dobre môže požehnať aj tam, kde stojím. Keď však aj poslední veriaci vstali, prišiel za mnou sám a pritisol si helmu o moju, aby sme mohli hovoriť v súkromí. „Johnnie,“ povedal ticho, „prvý raz skáčeš ako poddôstojník.“

„Hej.“ V skutočnosti som nebol poddôstojníkom o nič viac, ako Jelly skutočným dôstojníkom.

„Vybav to bez nervov, Johnnie. Nieže ťa tam dostanú. Vieš, čo máš robiť, tak to skrátka urob a nič viac. Nesnaž sa o medailu.“

„Ehm... Vďaka, *padre*. Vykonám!“

Niečo dodal v jazyku, ktorému som nerozumel, potľapkal ma po pleci a náhlivo sa vrátil do svojej sekcie. Jelly zavelil: „Pó-zor!“ a všetci sme sklapli opäťky.

„Čata!“

„Sekcia!“ zvolali na svojich Migliaccio a Johnson.

„Po sekciách – ľavobok, pravobok – pripraviť sa na zoskok!“

„Sekcia! Do kapsúl! Pohyb!“

„Družstvo!“ Musel som počkať, kým sa päť- až šesťčlenné družstvá zavreli do svojich kapsúl a odpaľovací mechanizmus ich presunul do zásobníka. Nakoniec sa objavila aj tá moja. Liezol som do nej s nevyslovenou otázkou, či aj pradávni bojovníci mali takú triašku, keď nastupovali do trójskeho koňa. Nie je to len čisto môj osobný problém? Jelly skontroloval každého v kapsule a tú moju osobne zaistil. Pritom sa ku mne naklonil a povedal: „Len pokoj, Johnnie. Je to celkom ako pri výcviku.“

Veko sa zaklaplo a ostal som sám. Že vraj ako na cvičení! Neovládateľne som sa roztriasol.

Potom som zo slúchadiel začul Jellyho v strednej komore: „Mostík! Rasczakovi rabiáti pripravení na zoskok!“

„Sedemnášť sekúnd, pán poručík!“ odpovedal mu lahodný kontraalt našej kapitánky. Nepáčilo sa mi, že ho oslovuje ako poručíka. Jasné, náš poručík bol po smrti a Jelly možno dostane jeho jednotku... ale nateraz sme stále boli Rasczakovi rabiáti.

Pre nás ostatných dodala: „Veľa šťastia, chlapci!“

„Vďaka, pani kapitánka.“

„Pripravte sa! Päť sekúnd.“

Bol som celý pripútaný – brucho, čelo, nohy –, ale triasol som sa ako nikdy predtým.

Po odpálení je to hneď lepšie. Až do tejto chvíle totiž len stojíte v úplnej tme zabalený ako múmia proti preťaženiu, sotva sa viete nadýchnuť. Boľstne si uvedomujete, že aj keby ste si mohli zložiť helmu (čo nemôžete), v kapsule je len dusík. Keby to loď schytala pred vašim odpálením, tak nemáte šancu – jednoducho tam zomriete, bezmocní a nehybní. Triašku spôsobuje práve to nekonečné čakanie na odpaľ. Myslíte si,

že na vás zabudli... že loď dostala zásah a ostala zneškodnená na orbite, takže časom nakúpíte tam, kde ste – bez pohnutia sa zadusíte. Alebo sa dostala do voľného pádu a vás to roztrieska pri náraze... ak sa cestou neusmažíte.

Potom sa ozval program na spomalenie lode a ja som sa prestal triasť. Osem G, povedal by som, alebo možno desať. Keď pilotuje žena, nie je na tom absolútne nič príjemné: Budete mať modriny všade, kde vás pripútali. Áno, áno. Viem, že ženy pilotujú lepšie ako muži – majú rýchlejšie reakcie a znášajú väčšie preťaženie. Vedia vás dostať tam aj naspäť rýchlejšie, čím zvyšujú šance na prežitie ako pre vás, tak aj pre seba. To však ešte neznamená, že vám bude pripadať roztomilé, keď vás pricapia o stenu desaťnásobkom vašej bežnej hmotnosti.

Musím uznať, že kapitánka Deladrierová vie, čo robí. Keď *Rodger Young* prestal spomaľovať, neboli potrebné žiadne ďalšie korekcie. Takmer okamžite som počul, ako velí: Stredná komora – odpal!“ Dvakrát nás to myklo od spätného rázu po tom, čo loď vystrelila Jellyho a jeho dočasného seržanta. Hneď nato: „Komory na pravoboku a ľavoboku – automatický odpal!“ Loď začala vystreľovať zvyšok výsadku.

Bum! Vaša kapsula sa posunie o jednu pozíciu. Bum! Znova sa mykne, presne ako náboj v zásobníku staromódnej automatickej zbrane... ibaže vo výsadkovej lodi sú hlavňami dve odpaľovacie komory a projektilom je kapsula, do ktorej sa (len tak-tak) zmestí pešiak v plnej polnej.

Bum! Zvykol som byť na treťom mieste, takže ma odpálili rýchlo. Teraz som bol posledný po troch celých družstvách. Aj toto čakanie je otrasné, hoci sa každú sekundu odpáli ďalší. Snažil som sa to počítat – bum! (dvanásť), bum! (trinásť), bum! (štrnásť s divným zvukom, lebo letela prázdna kapsula, v ktorej mal byť Jenkins), bum...

... a cvak! Konečne sa do komory zasunula aj moja kapsula. Nasledovalo mohutné PRÁSK! a zasiahlo ma preťaženie,

pri ktorom bol kapitánkin brzdiaci manéver iba láskyplným pohladením.

No a potom odrazu nič.

Absolútne nič. Nijaké zvuky, tlaky či hmotnosť. Vznášal som sa v temnote... voľným pádom, necelých päťdesiat kilometrov nad atmosférou. V bezťažovom stave som sa rútil k povrchu planéty, ktorú som nikdy ani nevidel. Už som sa však netriasol. Už sa skončilo to otrasné čakanie. Po odpálení sa nemusíte báť bolesti: Keby sa niečo pokazilo, smrť by prišla tak rýchlo, že by ste si ju takmer ani nevšimli.

Kapsula sa takmer ihneď začala otáčať a poletovať hore-dolu, potom sa ustálila, aby ma tlačilo o stenu chrptom... a tlak sa stupňoval, kým som znova nemal svoju bežnú hmotnosť (táto planéta mala mať 0,87 G) a nedosiahol terminálnu rýchlosť pre riedku hornú atmosféru. Pilotka, ktorá dokonale ovláda svoje umenie (tak ako naša kapitánka), vykoná priblíženie aj brzdný manéver tak, aby ste sa po vystrelení z komory pohybovali v dokonalom súlade s rotáciou planéty na danej zemepisnej šírke. Naložené kapsuly sú ťažké – cez riedke prúdenie v hornej atmosfére preletia bez toho, aby ich priveľmi odfúklo z kurzu –, no čata sa aj tak cestou nadol rozptýli a stratí dokonalú formáciu, v ktorej ju odpálili. Nešikovná pilotka to môže ešte zhoršiť. Môže ich rozptýliť po takej ploche, že sa nedokážu včas vrátiť ani na odlet, nieto ešte plniť bojové úlohy. Pešiak môže bojovať, len ak ho niekto iný dostane do príslušnej zóny. Dalo by sa povedať, že pilotky sú v boji rovnako dôležité ako my.

Z toho, ako jemne moja kapsula prenikla do atmosféry, mi bolo jasné, že nás kapitánka odpálila s takou minimálnou odchýlkou, v akú sa len dá dúfať. Potešilo ma to: Nielenže dopadneme v kompaktnejšej formácii a nebudeme zbytočne strácať čas, ale navyše pilotka, ktorá vás vysadí takto presne, je zvyčajne presná a dochvilná aj na záver misie.

Vonkajší plášť obhorel a odlúpol sa – nepravidelne, lebo

kapsula sa vo vzduchu prevracala. Keď sa ho zbavila, prestala s tým. Hneď nato sa aktivovali turbulenčné brzdy druhého pláštá a už zase ma hádzalo... stále viac a viac, lebo brzdy fungovali presne podľa plánu a aj druhý plášť sa odlupoval. Viete, jedna z vecí, vďaka ktorým sa mobilný pešiak môže dožiť dôchodku, je fakt, že kusy odletujúce z kapsuly vás nielen spomalia, ale aj vyplnia nebo nad cieľovou oblasťou toľkým odpadom, že radar pri vás zaznamená desiatky možných cieľov. Každý z nich môže byť vojak, bomba, čokoľvek. Je ich dosť, aby z toho zošalel každý balistický počítač.

Keby to nestačilo, loď tesne po vás odpáli aj sériu falošných kapsúl, ktoré padajú rýchlejšie, pretože sa z nich nič neodlupuje. Dostanú sa pod vás, vybuchnú, vytvoria „slepé okno,“ dokonca fungujú ako transpondér, nechávajú sa pomocnými motormi odhodiť nabok a robia kopu ďalších vecí, aby ešte viac zmiatli uvítací výbor planéty.

Vaša loď má pritom neustále zameraného veliteľa čaty, ignoruje radarový šum, ktorý vytvárate, a sleduje miesto vášho dopadu pre budúce použitie.

Keď odišiel druhý plášť, na treťom sa automaticky otvoril prvý padák. Nebrzdil dlho, to som však ani nečakal – jedno poriadne myknutie so silou niekoľkých G a naše cesty sa rozišli. Druhý padák vydržal o čosi dlhšie a tretí vyslovene dlho. V kapsule začínalo byť nepríjemne horúco a ja som začal pomýšľať na pristátie.

Po uvoľnení posledného padáka sa odlúpol aj tretí plášť; ostal som len v pancierovom skafandri a plastovom vajci. Stále som bol pripútaný a nemohol sa ani pohnúť. Bolo načase rozhodnúť sa, kde a kedy pristanem. Bez toho, aby som pohol rukami (nedalo sa) som cvakol vypínačom pre meranie vzdialenosti a prečítal si jeho výstup na paneli vnútri helmy.

Dva a trištvrte kilometra – trocha bližšie, ako by sa mi páčilo, najmä na krídle útvaru. Vnútorne vajce dosiahlo stabilnú rýchlosť, pobyť v ňom mi už nemal čo dať a teplota

plášťa prezrádzala, že automaticky sa ešte nejaký čas neotvorí, tak som šťukol druhým vypínačom a zbavil sa ho.

Prvá nálož presekla všetky pásy, čo ma držali. Druhá odo mňa odstrelila plastové vajce v ôsmich samostatných dieloch a bol som vonku. Letel som vzduchom a konečne som zase videl! Ešte lepšie bolo, že tých osem dielov je pokovovaných (okrem malého kúska, cez ktorý sa vykonáva meranie vzdialenosti od povrchu) a pre radar predstavujú rovnaký cieľ ako obrnený výsadkár. Či už ho obsluhuje živá bytosť alebo umelá inteligencia, stále je nesmierne ťažké zistiť, ktorý z tých bodov som ja, a to už nehovorím o tisíckach ďalších úlomkov a dielov na celé kilometre ďaleko, vysoko aj hlboko. V rámci výcviku sa každý pešiak musí aspoň raz pozrieť voľným okom aj cez prístroje, aký zmätok vytvorí takýto výsadok z pohľadu pozemných vojsk... lebo tu hore sa cítite totálne holí. Keby ste podľahli panike, mohli by ste otvoriť padák priskoro a urobiť zo seba cieľ ľahký ako sediaca kačka (Sedia vôbec kačky? A prečo?) alebo ho neotvoriť včas a dosekať si členky, zlámať chrbticu alebo preraziť lebku.

Preto som sa vystrel, trocha si uvoľnil svaly a pozrel nakoľko... a hneď nato sa zase prehol v páse, rozťahol ruky a sklonil hlavu, aby som videl terén pod sebou. Dolu bola noc, presne ako velenie plánovalo, ale keď viete pracovať s infrakamerami, vidíte aj potme. Rieka, čo šikmo pretína mesto, bola takmer rovno podo mnou a rýchlo sa blížila. V infračervenom zobrazení žiarila vyššou teplotou ako okolitý terén. Bolo mi jedno, na ktorej strane pristanem, ale nechcel som dopadnúť rovno do nej. Zbytočne by ma to spomalilo.

Napravo som videl záblesk približne v mojej výške. Nejaký domorodec z povrchu zrejme zasiahol jeden z dielov môjho vajca. Hneď som otvoril prvý padák skafandra, aby som sa dostal mimo jeho zameriavač, keď sa bude pokúšať trafiť niečo ďalšie. Pripravil som sa na trhnutie, zvládol ho a nejakých dvadsať sekúnd som klesal oveľa pomalšie. Potom

som padák zase uvoľnil – nechcel som na seba upozorňovať opäť tým, že budem padať pomalšie ako všetko ostatné.

Zjavne to zabralo. Neodpálil ma.

Približne dvesto metrov nad povrchom som otvoril druhý padák... a hneď bolo jasné, že ma to nesie do rieky, ale predtým ešte poletím tridsať metrov nad akýmsi skladom na brehu. Uvoľnil som padák a slušne, aj keď trocha skákavo som na ňom pristál pomocou prúdových motorov na skafandri. Ani som nedopadol a už som hľadal maják seržanta Jelala.

Keď som ho našiel, ukázalo sa, že som na nesprávnom brehu. Jellyho som videl ďaleko na juh od plánovaného miesta pristátia a ja som zase bol ďaleko na severe. Prebehol som na okraj strechy nad riekou a určil polohu veliteľa družstva hneď pri mne. Ukázalo sa, že je takmer dva kilometre mimo pozície, tak som zavelil: „Zarovnaj líniu, Ace!“, hodil za seba bombu a preskočil zo strechy rieku. Ace odpovedal presne tak, ako som čakal. Správne mal dostať moju funkciu on, ale nechcel sa vzdať svojho družstva. Rozhodne sa mu však nepáčilo, že ho komandujem.

Sklad za mnou vybuchol a tlaková vlna ma ovalila ešte nad riekou, nie až za budovami na druhom brehu, ako som chcel. Takmer mi to vyradilo gyroskopy a celého ma roztočilo. Tú bombu som predsa nastavil na pätnásť sekúnd... alebo nie? Uvedomil som si, že som podľahol tomu najhoršiemu, čo vás v boji môže postretnúť – vzrušeniu. *Celkom ako pri výcviku.* Tak sa to robí, a tak mi vravel aj Jelly. Daj si načas a urob to správne, aj keby to malo trvať o pol sekundy dlhšie.

Pri dopade som opäť zmeral Aceovu polohu a prikázal mu zrovnať svoje družstvo. Neodpovedal, no hneď to urobil. Nechal som to tak. Kým robí, čo treba, môže si dovoliť bezočivé správanie – nateraz. Naspäť na lodi (ak sa Jelly rozhodne nechať si ma ako zástupcu veliteľa sekcie) si však musíme nájsť nejaké tiché miesto a zistiť, kto je tu pán. Ace bol profesionálny vojak a ja iba zelenáč poverený dočasným

velením, no aj tak bol momentálne podo mnou a v takejto situácii nemôžete tolerovať odvrávanie. Nie natrvalo.

Nemal som čas o tom veľmi premýšľať. Pri skoku cez rieku som totiž zaregistroval šťavnatý cieľ a chcel som ho dostať, kým si ho nevšímne aj niekto iný. Na kopci tam stála rozkošná skupina verejných budov. Možno chrámy, možno paláce... Nachádzali sa celé kilometre od oblasti, ktorú sme mali zrovnať so zemou, no prvým pravidlom nájazdu je, že aspoň polovicu munície treba vypáliť mimo vyhradenej oblasti. Nepriateľ tak nepochopí, kde vlastne útočíte. K tomu sa treba neustále pohybovať a všetko robiť čo najrýchlejšie. Vždy čelíte obrovskej presile. Na svojej strane máte iba moment prekvapenia a rýchlosť.

Hneď som už aj nabíjal raketomet, kontroloval Acea a znova mu vravel, že má zrovnať svoje družstvo. Do toho sa ozval Jellyho hlas na spoločnej frekvencii: „Čata... Prískokmi vpred!“

Tak velí náš veliteľ. Seržant Johnson to hneď konkretizoval: „Nepárne čísla, prískokmi vpred!“

Ja som tým získal dvadsať sekúnd k dobru, takže som vyskočil na najbližšiu budovu, našiel cieľ a stisol prvú spúšť, ktorá nechá raketu, aby si dobre obzrela, čo má zničiť. Druhou som ju potom odpálil a skočil naspäť dolu. „Druhá sekcia, párne čísla...“ zavelil som a po primeranej odmlke dokončil: „Vpred!“

Aj ja som vyrazil. Preskočil som ďalší rad budov, a kým som bol nad nimi, pokryl som prvý dávkou z ručného plameňometu. Vyzerali ako z dreva, preto som mal pocit, že je vhodný čas založiť nejaký ten požiar. S trochou šťastia sa v niektorých skladoch nájdu ropné produkty alebo dokonca výbušniny. Pri dopade som z granátometu na chrbte v tvare Y vypálil dve trieštivé bombičky tak, aby dopadli niekoľko sto metrov vpravo a vľavo. Nestihol som si pozrieť, čo tam narobili, lebo v tej chvíli explodovala moja raketa s neza-

budnuteľnou (ak ste ju už niekedy zažili) žiarou atómového výbuchu. Samozrejme, bol to len drobný štuplík s nominálnym výkonom necelé dve kilotony, v ktorom sa požadovaný výsledok dosahuje implóziou a špeciálnou izoláciou... ale kto by už chcel byť hneď vedľa katastrofy kozmických rozmerov? Aj takáto hlavica bohato stačí na zničenie všetkého hore na kopci a zahnanie zvyšku mesta do krytov proti rádioaktívnemu spadu. Čo je úplne najlepšie, lebo keď sa v čase jej výbuchu niektorí z miestnych pozerali tým smerom, celé hodiny nevidia vôbec nič, a už vôbec nie mňa. Ja som proti záblesku chránený vrstvičkou olova na víre helmy, okulármi na očiach a výcvikom. Ak sa niekto z nás pozerá nesprávnym smerom, automaticky sa schúli, aby to schytil len do skafandra.

Preto som iba tvrdo privrel oči, a keď som ich znova otvoril, pozeral som sa rovno na miestneho občana, čo vyliezol z otvoru v budove predo mnou. Pozrel sa na mňa, ja naňho, a práve keď sa chystal čosi dvihnúť – predpokladám, že zbraň –, Jelly zavelil: „Nepárne čísla... vpred!“

Nemal som čas na hranie sa s miestnymi. Bol som o dobrých päťsto metrov pozadu, ale stále som v ruke držal plameňomet. Usmažil som ho ním, preskočil som budovu, z ktorej vyliezol, a začal som počítat'. Ručný plameňomet je primárne určený na zakladanie požiarov, na malé vzdialenosti však slúži aj ako výborná obranná zbraň. Ani nemusíte ktovieako mieriť.

Pre vzrušenie a úzkosť z toho, či ich včas dobehnem, som skočil príďaleko a privysoko. Vždy vás láka využiť výbavu naplno, ale nerobte to! Ostanete celé sekundy vo vzduchu ako šľavnatý a ľahký cieľ. Správne treba postupovať tesne ponad budovy a každý dopad naplno využiť na krytie. Nikdy nesmiete ostať na jednom mieste dlhšie ako jednu či dve sekundy, aby vás protivníci nestihli zamerať. Buďte niekde inde. Kdekoľvek. Stále v pohybe.